

United Nations
Nations UniesInternational Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yougoslavie

"SARAJEVO" (IT-98-29/1)

DRAGOMIR MILOŠEVIĆ

DRAGOMIR MILOŠEVIĆ

Od otprilike marta 1993., načelnik štaba Stanislava Galića, komandanta Sarajevsko-romanijskog korpusa Vojske bosanskih Srba (VRS), raspoređen oko Sarajeva, Bosna i Hercegovina; od otprilike 10. avgusta 1994., naslijedio Galića kao komandant Sarajevsko-romanijskog korpusa.

- osuđen na **29 godina zatvora**

Osuđen za:

Ubistvo, nehumana djela (zločini protiv čovječnosti)

Terorisanje (kršenja zakona i običaja ratovanja)

- Milošević je vodio kampanju snajperskoj djelovanja i granatiranja grada Sarajeva s prvenstvenim ciljem širenja terora među civilnim stanovništvom grada;
- Vodio je kampanju artiljerijskog i minobacačkog granatiranja, a korištene su i modifikovane avionske bombe, protiv civilnih područja Sarajevo i civilnog stanovništva. Napadi su bili namjerni, neselektivni, i/ili prekomjerni i nesrazmjerni predviđenoj konkretnoj i direktnoj vojnoj koristi, te je kao njihova posljedica ubijeno ili ranjeno više od hiljadu civila.

Datum rođenja	4. februar 1942. u selu Murgas, opština Ub, Srbija
Optužnica	24. april 1998., djelimično tajna do 2. novembra 2001. (uključivala je i Stanislava Galića); 19. mart 1999. (optužnica samo protiv Dragomira Miloševića); izmijenjena optužnica: 12. decembar 2006.
Datum predaje	3. decembar 2004.
Prebačen na MKSJ	3. decembar 2004.
Prvo stupanje pred Sud	7. decembar 2004., izjasnio se da nije kriv po svim optužbama
Presuda Pretresnog vijeća	12. decembar 2007., osuđen na 33 godine zatvora
Presuda Žalbenog vijeća	12. novembar 2009., kazna mu je smanjena na 29 godina zatvora
Izdržava kaznu	22. marta 2011. prebačen u Estoniju na izdržavanje ostatka kazne

STATISTIČKI PODACI

Broj sudskih dana	106
Broj svjedoka optužbe	84
Broj dokaznih predmeta optužbe	937
Broj svjedoka odbrane	53
Broj dokaznih predmeta odbrane	459
Broj svjedoka koje je pozvalo Pretresno vijeće	2
Broj dokaznih predmeta Vijeća	15

SUĐENJE	
Početak suđenja	11. januar 2007.
Završne riječi	9. i 10. oktobar 2007.
Pretresno vijeće II	Sudije Patrick Robinson, Antonie Kesia-Mbe Mindua, Frederik Harhoff
Tužilaštvo	Alex Whiting, Stefan Waespi
Odbrana	Branislav Tapušković, Branislava Isailović
Presuda Pretresnog vijeća	12. decembar 2007.

ŽALBENI POSTUPAK	
Žalbeno vijeće	Sudija Fausto Pocar (predsjedavajući), sudija Mehmet Güney, sudija Liu Daqun, sudija Andrésia Vaz i sudija Theodor Meron
Tužilaštvo	Paul Rogers
Odbrana	Branislav Tapušković, Branislava Isailović
Presuda	12. novembar 2009.

POVEZANI PREDMETI
STANISLAV GALIĆ (IT-98-29) "SARAJEVO"

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Optužnica protiv Galića i Miloševića je potvrđena 24. aprila 1998., ali je ostala djelimično zapečaćena do 2. novembra 2001. Dana 15. marta 1999., tužilaštvo je dobilo dopuštenje da rediguje optužnicu i podnese odvojenu optužnicu protiv Galića. Optužnica je podnesena 26. marta 1999., a objelodanjena nakon pritvaranja Galića 20. decembra 1999. Dana 30. novembra 2006., Žalbeno vijeće je osudilo Stanislava Galića na doživotnu kaznu zatvora.

Dana 19. marta 1999., Pretretresno vijeće je izdalo nalog kojim je dopustilo tužilaštvu da podnese optužnicu samo protiv Miloševića. Dana 26. marta 1999., tužilaštvo je podnijelo tu optužnicu. Dana 13. novembra 2006., tužilaštvo je zatražilo dopuštenje da podnese izmijenjenu optužnicu. Pretresno vijeće je 23. novembra 2006. izdalo nalog kojim je pozvalo tužilaštvo da smanji opseg optužnice za jednu trećinu. Dana 12. decembra 2006., Pretresno vijeće je donijelo odluku kojom tužilaštvu daje dopuštenje da podnese predloženu izmijenjenu optužnicu. Dana 18. decembra 2006., tužilaštvo je podnijelo izmijenjenu optužnicu koja je postala važeća optužnica u predmetu. U toj optužnici je Milošević optužen u sedam tačaka na osnovu članova 3, 5 i 7(1) i 7(3) Statuta za učestvovanje u kampanji snajperskog djelovanja i granatiranja civila u Sarajevu od avgusta 1994. do novembra 1995.

Navedeno je da je Milošević preuzeo komandu nad Sarajevsko-romanijskim korpusom (SRK) 10. avgusta 1994. ili približno tog datuma i ostao na tom položaju do 21. novembra 1995. ili približno tog datuma. Tokom tog perioda, Sarajevsko-romanijski korpus je provodio vojnu strategiju granatiranja i snajperskog djelovanja radi ubijanja, ranjavanja i terorisanja sarajevskih civila. Granatiranjem i snajperskim

djelovanjem ubijeno je i ranjeno na hiljade civila oba pola i svih uzrasta, uključujući djecu i starije osobe.

Granatiranje i snajpersko djelovanje je bilo usmjereno na civile koji su obrađivali povrtnjake, čekali u redu za kruh, sakupljali vodu, išli na sahrane, kupovali na pijacama, vozili se tramvajima, sakupljali drva, ili jednostavno šetali sa djecom ili prijateljima. Ljudi su ranjavani i ubijani čak u vlastitim domovima mecima koji bi ušli kroz prozore. Modifikovane bombe koje su korištene mogle su imati za cilj samo civilne žrtve s obzirom na njihovo svojstvo da nisu mogle biti usmjerene na konkretne mete.

Milošević je optužen na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) i krivične odgovornosti nadređenog (član 7(3)) za:

- Ubistvo, nehumana djela koja nisu ubistvo (zločini protiv čovječnosti, član 5).
- Terorisanje i napade na civile (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

PROSLJEĐIVANJE U SKLADU S PRAVILOM 11*bis*

Da bi predmet bio prosljeđen na osnovu pravila 11*bis* Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda, Vijeće za prosljeđivanje koje se sastoji od tri sudije, mora naložiti prosljeđivanje samoinicijativno ili na zahtjev tužioca. Odluka o prosljeđivanju predmeta donosi se samo ako se Vijeće uvjeri da će optuženom biti suđeno u skladu s međunarodnim standardima i da niti nivo odgovornosti optuženog, niti težina krivičnih djela koja se navode u optužnici nisu faktori zbog kojih bi prosljeđivanje nacionalnim vlastima bilo neprimjereno.

Dana 31. januara 2005., tužilaštvo je podnijelo zahtjev u kojem je tražilo da predmet bude prosljeđen državnom sudu Bosne i Hercegovine u skladu s pravilom 11*bis*. Vijeće za prosljeđivanje je 8. jula 2005. odbilo zahtjev tužilaštva i odlučilo da se optuženom sudi pred Međunarodnim sudom.

SUĐENJE

Suđenje je počelo 11. januara 2007.

Optužba je završila s izvođenjem svojih dokaza 2. maja 2007.

Izvođenje dokaza odbrane počelo je 24. maja 2007. i trajalo do 27. avgusta 2007.

Dana 25. septembra 2007., strane u postupku su se pojavile na saslušanju svjedoka kojeg je pozvalo Pretresno vijeće.

Završne riječi održane su 9. i 10. oktobra 2007.

POSTUPAK U SKLADU S PRAVILOM 98*bis*

Po završetku izvođenja dokaza optužbe, pretresno vijeće može odlučiti da li postoji osnova za osudu. Ako vijeće smatra da optužba nije izvela dovoljne dokaze za određenu optužbu ili optužbe, vijeće te optužbe može odbaciti i donijeti oslobađajuću presudu po tim optužbama prije početka izvođenja dokaza odbrane.

Dana 3. maja 2007., pretresno vijeće donijelo je usmenu odluku u skladu s pravilom 98*bis* i zaključilo da postoje dokazi koji mogu potkrijepiti osuđujuću presudu za krivična djela navedena u svakoj tački optužnice. Stoga je Vijeće odbilo Zahtjev odbranu za oslobađajuću presudu.

PRESUDA PRETRESNOG VIJEĆA

Pretresno vijeće je izreklo presudu 12. decembra 2007.

Tokom suđenja, tužilac je izveo dokaze da je Milošević kao komandant SRK-a provodio kampanju snajperskog djelovanja i granatiranja civila, civilnih područja i civilnog stanovništva Sarajeva. Prema navodima tužioca, tu su kampanju provodile snage bosanskih Srba u sastavu SRK-a ili njemu pripojene snage, odnosno snage pridružene oružanim snagama Republike Srpske. Tužilac je tvrdio da su napadi bili smišljeni, neselektivni, prekomjerni i nesrazmjerni u odnosu na očekivanu konkretnu i direktnu vojnu korist. Nadalje, prema tvrdnjama tužioca, prvenstveni cilj te kampanje bio je terorisanje civilnog stanovništva Sarajeva.

Odbrana je svoje ključne argumente temeljila na tvrdnji da je tokom cijelog sukoba u Bosni i Hercegovini područje Sarajeva i njegove okolice bilo poprište teških sukoba i borbi. Shodno tome, odbrana je tvrdila da se Sarajevo u cjelini, kao ni određene četvrti grada, ne mogu smatrati civilnim područjem. Postojanje oružanog sukoba bilo je od ključne važnosti za argumentaciju odbrane, koja je tvrdila da je iz intenziteta sukoba vidljivo da su aktivnosti SRK-a bile nužni i opravdani odgovor na aktivnosti Armije BiH, te da nisu predstavljale smišljeni napad na civilno stanovništvo. Odbrana je također ustvrdila da su mnogobrojne pogibije i ranjavanja tokom sukoba bili izravna posljedica visokog intenziteta borbenih aktivnosti, te je to u stvari ponudila kao objašnjenje za civilne žrtve.

Pretno vijeće je konstatovalo da dokazi izvedeni u vezi s tri incidenta navedena u prilogu optužnici nisu bili dostatni da bi se utvrdilo kako je paljba dolazila s teritorije pod kontrolom SRK-a. Svi preostali incidenti navedeni u prilogu optužnici su dokazani. Pretno vijeće je odbacilo argumentaciju odbrane o statusu Sarajeva.

Vijeće je konstatovalo da je civilno stanovništvo Sarajevo bilo izloženo uslovima ekstremnog straha i nesigurnosti, koji su, uz nemogućnost napuštanja grada, za posljedicu imali "duboke i neizlječive duševne ožiljke na tom stanovništvu kao cjelini." Pretno vijeće je konstatovalo da je Sarajevsko-romanijski korpus koristio cijeli niz sredstava za provođenje svoje kampanje. U svojim redovima SRK je imao izrazito vješte i dobro obučene snajperiste koji su koristili puške s teleskopskim nišanima, grad je granatiran minobacačima, a korištene su i modifikovane avionske bombe, koje su bile neprecizne i nisu služile nikakvoj vojnoj svrsi.

Dokazi su pokazali da Armija BiH nije imala niti je koristila modifikovane avionske bombe; tim oružjem je raspolagao i koristio ga samo SRK. Od 15 incidenata granatiranja navedenih u prilogu optužnici, u njih 11 korištene su te modifikovane avionske bombe. Njihov učinak bio je užasan u smislu ranjavanja, ubijanja, uništavanja i psihološkog djelovanja na civilno stanovništvo.

U okviru 12 incidenata snajperskog djelovanja iz priloga optužnici Pretnom vijeću predočeni su dokazi u vezi s pet takvih incidenata u kojima su snajperisti SRK-a gađali tramvaje i ubili ili teško ranili nekoliko putnika. Uz tih pet incidenata, Pretno vijeće je dobilo informacije i o drugim incidentima snajperskog djelovanja po tramvajima. Svi ti incidenti dogodili su se u vrijeme prekida vatre. Svjedoci su svjedočili o strahu i užasu koje su proživljavali ljudi u tim tramvajima.

Granatiranje minobacačima je također bilo svakodnevna pojava i za rezultat je imalo mnoge pogibije i ranjavanja među civilnim stanovništvom grada Sarajeva. Od svih incidenata u kampanji granatiranja jedan od najstrašnijih bio je incident na tržnici Markale 28. avgusta 1995. Pretno vijeće je zaključilo da je tržnicu Markale granatirao Sarajevsko-Romanijski Korpus i to minobacačem od 120mm, uslijed čega je ubijeno 34 i ranjeno 78 civila.

Glavni argument odbrane u vezi s granatiranjem tržnice Markale bio je da je tu riječ o insceniranom događaju, odnosno o eksploziji statičnog eksploziva, a ne granate iz minobacača od 120mm. Pretno vijeće je odbacilo tu tvrdnju, kao i druge argumente odbrane u vezi s tim događajem.

Pretno vijeće je konstatovalo da je Milošević, kao komandant SRK-a, bio na čelu čvrsto uspostavljenog komandnog lanca. Pobrinuo se da raspolaže ažurnim informacijama o aktivnostima svojih jedinica tako što je poboljšao već postojeći sistem izvještavanja. Donosio je odluke o pitanjima poput obnavljanja zaliha municije, pozicioniranja minobacača i obuke snajperista. Osim toga, redovno je obilazio jedinice SRK-a duž linija sukoba.

Upravo pod komandom Miloševića je na sarajevskom ratištu započelo korištenje modifikovanih avionskih bombi kojima se redovno gađao grad. Iz nekoliko naredjenja vidljivo je da je Milošević odlučivao i o razmještanju i položajima lansera za te projekte. Štaviše, dokazi su pokazali da je Milošević naređivao ispaljivanje modifikovanih avionskih bombi.

Pretresno vijeće je smatralo da je s obzirom na svoj položaj komandanta SRK-a Milošević bio obavezan sprečavati izvršenje krivičnih djela i osigurati da se vojska pod njegovom komandom ponaša u skladu s međunarodnim humanitarnim pravom. Međutim, dokazi predloženi Pretresnom vijeću pokazali su da je Milošević zloupotrebjavao svoj položaj i da je svojim naređenjima planirao i nalagao teška i sistematska kršenja međunarodnog humanitarnog prava. Štaviše, Milošević je redovno koristio izrazito neprecizno oružje velike razorne moći, odnosno modifikovane avionske bombe. Iz dokaza jasno slijedi da je SRK vrlo dobro znao da je to oružje neselektivno i neprecizno.

Dana 12. decembra 2007., Pretresno vijeće je izreklo presudu osudivši Miloševića na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statute Međunarodnog suda) za:

- Terorisanje (kršenje zakona i običaja ratovanja, član 3)
- Ubistvo (zločin protiv čovječnosti, član 5)
- Nečovječna djela (zločin protiv čovječnosti, član 5)

Proglašavanje krivim po tački 1 imalo je za posljedicu to da su tačke 4 i 7, protivpravni napadi na civile kao kršenje zakona i običaja ratovanja, odbačene.

Kazna: 33 godine zatvora

Dragomiru Miloševiću je u kaznu uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 3. decembra 2004.

ŽALBENI POSTUPAK

Dana 31. decembra 2007. tužilaštvo je podnijelo najavu žalbe, a 30. januara 2008. svoj žalbeni podnesak. Dana 16. januara 2008. odbrana je podnijela svoju povjerljivu najavu žalbe, a 14. avgusta 2008. svoj žalbeni podnesak.

Pretres u žalbenom postupku održan je 21. jula 2009.

Tužilaštvo je podnijelo jedan žalbeni osnov, a Milošević 12 osnova.

U svom osmom osnovu za žalbu, Milošević je osporavao nalaze Pretresnog vijeća da je iza određenih incidenata granatiranja bio SRK. Kada je reč o granatiranju buvlje pijace na Baščaršiji 22. decembra 1994, Žalbeno vijeće je konstatovalo da kada je riječ o pravcu vatre, dokazi su jasno pokazali da su obje granate koje su eksplodirale na buvljoj pijaci 22. decembra 1994. ispaljene iz pravca jugoistoka. Međutim, Žalbeno vijeće je dalje konstatovalo da kada je riječ o porijeklu vatre, da je iskaz svjedoka W-12 bio jedini dokaz kojim je s preciznošću utvrđeno da su granate ispaljene s Vidikovca i da je svjedok zasnovao svoj zaključke isključivo na zvuku jedne ispaljene granate. S obzirom na položaje ABiH i SRK, a oba su bila u pravcu iz kojeg je ispaljena granata, Žalbeno vijeće je smatralo da se svjedočenje svjedoka W-12 nedovoljno da se utvrdi van razumne sumnje da je prva granata ispaljena s teritorija pod kontrolom SRK. Analizom punjenja, kao što je to objašnjeno u Presudi po žalbi u predmetu *Galić*, moglo s većom preciznošću odrediti položaj s kojeg su granate ispaljene. Žalbeno vijeće je ustanovilo da je Pretresno vijeće propustilo da se pozabavi nedostatnošću relevantnih dokaza i da obrazloži svoje razloge za odbacivanje drugih mogućih zaključaka u vezi s porijeklom vatre. Stoga Žalbeno vijeće je stoga zaključilo da iako bi dokazi u spisu predmeta mogli navesti razumno Pretresno vijeće da zaključi da su granate koje su pogodile buvlju pijacu 22. decembra 1994. najvjerovatnije ispaljene s teritorije pod kontrolom SRK, to je bilo nedovoljno da podrži ovakav zaključak van razumne sumnje. U svjetlu gorepomenutog, Žalbeno vijeće je djelimično prihvatilo Miloševićev osmi osnov za žalbu i poništilo osuđujuću presudu za incident granatiranja 22. decembra 1994. Ostatak ovog osnova za žalbu je odbačen.

U svom dvanaestom osnovu za žalbu, Dragomir Milošević je osporavao zaključke Pretresnog vijeća da je on naredio napade na civile.

Žalbeno vijeće je konstatovalo da Pretresno vijeće nije analiziralo da li je Milošević naredio svaki incident snajperskog djelovanja ili granatiranja, već je zaključilo da su se ti incidenti mogli desiti samo ako je on tako naredio u sklopu kampanje terorisanja. Žalbeno vijeće je dalje konstatovalo da se Pretresno vijeće nije oslanjalo ni na kakve dokaze koji bi upućivali na neko konkretno Miloševićevo naređenje u pogledu kampanje granatiranja i snajperskog djelovanja u Sarajevu kao takve. Umjesto toga, u svom zaključku da se "mogla voditi samo po [Miloševićevim] upustvima i naređenjima" vijeće se oslonilo na prirodu kampanje

koja se odvijala u kontekstu komandovanja čvrstom rukom. Međutim, Žalbena vijeće se nije uvjerilo da je Pretresno vijeće utvrdilo van razumne sumnje postojanje radnje koja je potrebna da bi se utvrdio *actus reus* naređivanja, čime bi se pokazalo da je Milošević dao uputstvo svojim vojnicima da sprovede kampanju snajperskog djelovanja i granatiranja civilnog stanovništva u Sarajevu u cjelini.

Žalbena vijeće je nadalje konstatovalo da je Milošević osuđen i za planiranje i za naređivanje kampanje granatiranja i snajperskog djelovanja po civilima u Sarajevu tokom perioda iz Optužnice, a nakon Galićevog komandovanja. U odnosu na *actus reus* planiranja, Pretresno vijeće je konstatovalo da je Milošević, mada nije sam smislio strategiju za Sarajevo i mada je postupao po naređenjima Glavnog štaba VRS, bio u mogućnosti da širu strategiju sprovodi po vlastitom nahođenju. Žalbena vijeće je smatralo da nije jasno na temelju ovih zaključaka da li je vijeće zaključilo da je Milošević sudjelovao u izradi vojne strategije za tekuću kampanju kao takvu, ili da je planirao svaki pojedini incident za koji ga Pretresno vijeće smatra odgovornim. Žalbena vijeće je dalje zaključilo da je nejasno na koje se točno dokaze Pretresno vijeće oslonilo u donošenju ovih zaključaka. U svjetlu ovih nejasnoća, Žalbena vijeće je zaključilo da se Miloševićeva odgovornost za planiranje kampanje snajperskog djelovanja i granatiranja civila u Sarajevu, kao takve, ne može utvrditi van razumne sumnje. Žalbena vijeće je naglasilo da se ovi njegovi nalazi tiču isključivo Miloševićeve individualne krivične odgovornosti. Oni ne utiču na zaključke Pretresnog vijeća, kao ni na zaključke Pretresnog i Žalbenog vijeća iz predmeta *Galić*, da se u relevantnom periodu u Sarajevu odvijala kampanja granatiranja i snajperskog djelovanja po civilima.

Što se tiče Miloševićeve odgovornosti u vezi s incidentima granatiranja, Žalbena vijeće je smatralo da na osnovu dokaza na koje se Pretresno vijeće oslanjalo, kao i utvrđene činjenice da je Milošević bio direktno uključen u upotrebu i razmještanje modifikovanih avio bombi i izdavao naređenja o njihovoj upotrebi još u avgustu 1994., da Pretresno vijeće nije postupilo nerazumno kad je zaključilo van razumne sumnje da se svo granatiranje modifikovanim avio bombama i minobacačima kojima je upravljao SRK u Sarajevu tokom perioda iz Optužnice moglo odvijati samo po Miloševićevim naređenjima. Međutim, Žalbena vijeće je zaključilo da se zaključci Pretresnog vijeća da je Milošević planirao incidente granatiranja zasnivaju u suštini na istim tim činjenicama. U datim okolnostima ovog predmeta, Žalbena vijeće je zaključilo da Miloševićeva odgovornost za naređivanje incidenata granatiranja u potpunosti obuhvata njegovo protivpravno ponašanje i da zato ne opravdava osudu za planiranje istih zločina.

Što se tiče Miloševićeve odgovornosti u vezi s incidentima snajperskog djelovanja, Žalbena vijeće je zaključilo da je Pretresno vijeće pozivajući se na "naređenje za stavljanje u borbenu gotovost i izradu plana vatrenog dejstva po Starom gradu" kao primjer Miloševićevog planiranja i naređivanja snajperskog djelovanja, Pretresno vijeće nije uputilo na neki dokazni predmet ili iskaz svjedoka. Žalbena vijeće nije stoga moglo utvrditi na šta se Pretresno vijeće tačno pozivalo. Žalbena vijeće je dalje zaključilo da dokazni materijal na koji se Pretresno vijeće pozivalo u prilog svom zaključku da je Milošević općenito kontrolisao snajpersko djelovanje i obuku ne omogućava donošenje zaključka da jedino što Pretresno vijeće može razumno zaključiti jeste da je Milošević naredio sve incidente snajperskog djelovanja koji se pripisuju snajperistima SRK.

Međutim, Žalbena vijeće je konstatovalo da ovi njegovi zaključci ne isključuju Miloševiću odgovornost za zločine počinjene snajperskim djelovanjem po članu 7(3) Statuta, budući da se ovaj vid odgovornosti tereti u Optužnici i da se njime bavi prvostepena presuda. Žalbena vijeće je bilo uvjereno da je Pretresno vijeće, mada nije osudilo Miloševića po članu 7(3) Statuta, donijelo zaključke koji su potrebni za utvrđivanje njegove komandne odgovornosti za incidente snajperskog djelovanja. Pošto je zaključke Pretresnog vijeća stavilo u odgovarajući pravni okvir, Žalbena vijeće se uvjerilo da je van razumne sumnje utvrđena Miloševićeva odgovornost po članu 7(3) Statuta jer nije spriječio i kaznio navedene zločine koje su počinili njegovi potčinjeni.

Žalbena vijeće je nadalje razmotrilo Miloševićeve argumente iznesene u njegovom četvrtom osnovu žalbe, gdje je tvrdio da ga se ne može smatrati odgovornim za planiranje i naređivanje incidenata koji su se desili između 6. avgusta i 10. septembra 1995., dok je bio na liječenju u Beogradu, odnosno, za granatiranje zgrade BITAS dana 22. avgusta 1995. i tržnice Markale dana 28. avgusta 1995. Žalbena vijeće je podsjetilo da je osoba zadužena za komandu SRK u Sarajevu u vrijeme dok je Milošević bio hospitaliziran u Beogradu bio njegov načelnik štaba, Čedomir Sladoje, koji je izdavao naređenja umjesto komandanta. Žalbena vijeće je konstatovalo da Pretresno vijeće nije utvrdilo postojanje prethodne radnje koja je potrebna da se utvrdi *actus reus* naređivanja u odnosu na dva relevantna incidenta granatiranja. Žalbena vijeće je dalje konstatovalo da je bilo nerazumno od Pretresnog vijeća što je zaključilo da je Milošević naredio ta dva incidenta granatiranja na osnovu toga što su ta dva incidenta slična onima koji su se desili dok je on bio prisutan, pa su prema tome dio općeg plana i Miloševićevih općih naređenja. Zbog toga Žalbena vijeće poništava zaključke Pretresnog vijeća u tom pogledu i oslobađa Miloševića krivice za

zločine vezane za granatiranje zgrade BITAS dana 22. avgusta 1995. i tržnice Markale dana 28. avgusta 1995.

U svjetlu navedenog, Žalbeno vijeće je djelimično prihvatilo dvanaesti i četvrti osnov žalbe Miloševića i (i) potvrdilo Miloševiću osudu za naređivanje granatiranja civilnog stanovništva u Sarajevu u periodu iz Optužnice, osim za granatiranje buvlje pijace na Baščaršiji 22. decembra 1994., zgrade BITAS 22. avgusta 1995. i tržnice Markale 28. avgusta 1995.; (ii) ukinulo osudu za planiranje tih zločina; i (iii) Miloševićeve osude za planiranje i naređivanje snajperskog djelovanja po civilnom stanovništvu zamjenilo odgovarajućim osudama po članu 7(3) Statuta. Kao što je pokazano u obrazloženju presude, s obzirom na oslobađajuće presude za granatiranje zgrade BITAS 22. avgusta 1995. i tržnice Markale 28. avgusta 1995., nije bilo potrebe da Žalbeno vijeće razmotri Miloševićeva osporavanja u vezi žrtava ovih incidenata i u vezi sudjelovanja SRK u istom. U tom smislu, žalba nije promijenila relevantne zaključke Pretresnog vijeća.

Vijeće je odbacilo Miloševiću žalbu u svakom drugom pogledu.

Vijeće je potvrdilo ostale Miloševićeve osude po tačkama 1 (uz protivno mišljenje sudije Liua), 5 and 6.

Žalba tužilaštva, prema kojoj je kazna koju je izreklo Pretresno vijeće neadekvatna, je odbačena.

Što se tiče odmjerenosti kazne, Žalbeno vijeće je zaključilo da ukidanje osuda za planiranje zločina terorisanja, ubistva i nehumanih djela ne opravdava smanjenje kazne, imajući u vidu Miloševićovo protivpravno ponašanje i ozbiljnost zločina koji ostaju nepromijenjeni. Što se tiče konkretnih incidenata, Žalbeno vijeće je zaključilo da iako poništavanje osude Miloševiću za granatiranje buvlje pijace na Baščaršiji 22. decembra 1994., zgrade BITAS 22. avgusta 1995. i tržnice Markale 28. avgusta 1995. nije promijenilo činjenicu da je cjelokupno stanovništvo Sarajeva bilo žrtva zločina terorisanja počinjenog pod Miloševićevom komandom, on se sada smatrao odgovornim za manji broj žrtava zločina ubistva i drugih nehumanih djela. Žalbeno vijeće je zato konstatovalo da ukinute osude ipak imaju utjecaja, premda ograničenog, na Miloševiću sveukupnu krivicu.

Dana 12. novembra 2009., Žalbeno vijeće je izreklo presudu i smanjilo Miloševiću kaznu na 29 godina zatvora, u što se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru.

Dana 22. marta 2011., Milošević je prebačen u Estoniju na izdržavanje kazne.